

του διὰ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀθλίας ἡμῶν φύσεως. Ὑποτιθέν-
τες μόνον ὅτι ἐκλέγει ἄνευ δισταγμοῦ καὶ ἄνευ πάλης, καὶ
τότε ἀνθρωποποιούμεν τὸν Θεόν. Ὅπως ὁ Θεὸς δύναται νὰ ἐκ-
λέξῃ μεταξὺ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ δέον νὰ ᾖ ἱκανὸς νὰ
πράξῃ τὸ κακόν. Ὅθεν τοῦτο ἀντιφάσκει εἰς τὸ οὐσιωδῶς
ἀδιάπταιστον τῆς ἀγνότητός του. Δέον ἄρα νὰ ἐξέλθωμεν
τῶν ἰδεῶν τούτων τῶν ἀνθρωπίνων καὶ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ
Θεὸς πράττει τὸ ἀγαθὸν χωρὶς νὰ ὑπόκηται εἰς τὴν ἀνάγκην
τῆς σκέψεως καὶ ἐκλογῆς. Θὰ εἴπωσιν ὅτι οὐκ ἔστιν οὐδόλως
ἐλεύθερος τοῦ πράξαι τὸ ἀγαθόν, ἐὰν οὐκ ᾖ ὡσαύτως ἐλεύθε-
ρος τοῦ πράξαι τὸ κακόν καὶ ὅτι ἡ σκέψις καὶ ἡ ἐκλογὴ εἰσιν
οὐσιώδεις ὅροι τῆς ἐλευθερίας; Ἐπιλανθάνονται οἱ ταῦτα λέ-
γοντες ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ ἡ ψυχολογικὴ ἀνάλυσις
ἀπεκάλυψεν ἡμῖν ἡθικὴν κατὰστασιν εἰς ἣν ἡ ἑξὶς καταργεῖ
καὶ σθενύνει βαθμηδὸν τὴν σκέψιν, τὴν ἐκλογὴν, τὴν ἰδέαν
τοῦ κακοῦ. Ὅτι ὁ ἄνθρωπος καθίσταται, ὅτι τοῦλάχιστον
σπεύδει διὰ τῆς ἑξέως νὰ καταστῇ, ὁ Θεὸς ἐστὶν ἐκ φύσεως.
Ἡ ἀγιότης οὐκ ἔστι διὰ τὸν ἄνθρωπον οὕτως εἰπεῖν ἢ συμβε-
βηκὸς παροδικόν, ὡς πρὸς τὸν Θεόν ἐστὶν ἡ ἰδία οὐσία του. Ὁ
ἄνθρωπος ὑφούται ἐπιμόχθως ἀπὸ βαθμοῦ εἰς βαθμὸν τοῦ ἰδε-
ώδους τῆς ἀγιότητος, τὸ ἰδεῶδες τοῦτο ἐστὶν ὁ Θεός. Ἀπὸ
τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν Θεόν τὸ οὐσιώδες τῆς ἐλευθερίας δὲν με-
τεβλήθη, μόνον ἐξηγνίσθη. Ἡ δραστηκότης, τὸ νοητικόν, ἡ
σκοπιμότης, πᾶν τὸ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐλευθερίᾳ τελεσιουργόν
καὶ θετικὸν ἀνευρίσκειται ἐν τῇ θεῇ ἐλευθερίᾳ· τὸ πταῖσμα, ἡ
ἀθλιότης, ἡ αἵρεσις, ἡ προσπάθεια, ἡ σκέψις καὶ αὕτη ἡ ἐκ-
λογὴ, ταῦτα μόνον ἐξαφανίζονται, πολὺ δὲ μακρὰν τοῦ νὰ
πάθῃ ἀλλοίωσιν τινα ὁ θεὸς τῆς ἐλευθερίας τύπος φαίνεται
ὅτι τὴν θεωροῦμεν τότε ἄνευ καλύμματος ἐν τῷ πληρώματι
τῆς καὶ ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτῆς ἀγνότητι.

Ἀναλάβωμεν τὸ ἐκλεχθὲν παράδειγμα· ὅπως ἐμμένω πι-
στὸς εἰς τὴν φιλίαν καὶ εἰς τὴν τιμὴν διατηρῶ τὸ ἐμπιστευ-
θὲν μοι μυστικόν. Ἡ πράξις αὕτη ἔχει σκοπὸν τινα, ὁ δὲ σκο-
πὸς οὗτός ἐστι νὰ ἐπιτελέσω τὸ καθήκον μου. Ἄλλ' ἐπὶ τίνι
ὄρῳ ἀπεφάσισα νὰ τείνω πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον; ἐπὶ τῷ ὄρῳ
τοῦ νὰ παρορμηθῶ ὑπὸ αἰτίων τινῶν, καὶ τίνων αἰτίων; εἰσὶ
πρόδηλα; τοῦτο μὲν ἡ συνείδησις τῆς ὑποχρέωσός εἰς ἣν
εἰμὶ τοῦ τηρῆσαι τὴν ὑπόσχεσίν μου, τοῦτο δὲ ἡ ἀνάγκη τοῦ
διατελεῖν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ἀπόντος φίλου
μου καὶ μετὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἰδίας μου ἀξίας. Ἀφέλετε
ἐκ τῆς πράξεώς μου τὰ αἴτια ταῦτα, δὲν ἔχει πλέον σκοπὸν,
δὲν ἔχει πλέον ἀληθῆ σκοπιμότητα, οὐκ ἔστι πλέον δυνατή.
Ἐπειδὴ ὑπεθέσατε ὅτι ἡ πράξις αὕτη μοὶ ἐφάνη καλὴ καθ' ἑ-
αυτὴν χωρὶς νὰ ὑπολάβω αὐτὴν ὑποχρεωτικὴν, οὐδόλως ἤθε-
λον ὑποκλίνει πρὸς ἐκτέλεσίν τῆς· ὑποθέσατε ὅτι οὐδὲν ἐν τῇ
καρδίᾳ μου ἤθελε μὲ παροτρύνει νὰ διατηρήσω τὸ ἐμπιστευ-
θὲν μυστικόν, ἤθελε διαφύγει τῶν χειλέων μου, ἢ τοῦλάχιστον
μόνη ἡ τύχη ἤθελεν ἀποφασίσει περὶ τῆς διατηρήσεώς του.
Ἐντελῶς λοιπὸν ἐναργές ἐστιν ὅτι πᾶς σκοπὸς ὑποτίθησιν αἰ-
τιόν τι, ὥσπερ πᾶν αἴτιον ὑποτίθησιν σκοπὸν τινα, πράξις δὲ

τις ἐστερημένη τοῦ ἐνὸς τῶν δύο τούτων στοιχείων καθίστα-
ται ἄσκοπος. Εἰσὶν αἱ ἄσχημοι ἐκεῖναι πράξεις περὶ ὧν ἀναφέ-
ρει ὁ Πρίδ, καὶ ἄς μετ' ἐκπλήξεως ἡμῶν βλέπομεν ἐπανα-
λαμβανομένας ὑπὸ τοῦ Βοσσουέτου. Τὸ νὰ ἐκλέξω ἐν νόμισμα
μεταξὺ πολλῶν ὁμοίων, τὸ νὰ φέρω τὴν χεῖρα πρὸς τὰ δεξιὰ
μᾶλλον ἢ πρὸς τ' ἀριστερά εἰσι βεβαίως πράξεις ἄνευ σκο-
ποῦ, ἀλλ' εἰσὶν ὡσαύτως πράξεις ἀδιάφοροι καὶ ἄσκοποι, ἐξαρ-
τώμεναι ἐκ τοῦ ἐνστίκτου ἢ ἐκ τῆς ἑξέως, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ
αὐτεξουσίου. Ὅταν ὁ στρατιώτης βαδίζῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ
ἢ βούλησίς του ἐστὶ νὰ ὑπακούῃ τὸ ἀρχηγῷ του, νὰ ὑπερα-
σπίξῃ τὴν ζωὴν του, νὰ ὑπηρετῇ τὸν τόπον του ἔχει δὲ τὰ
πρὸς ταῦτα παροτρύνοντα αἴτια· ἀλλὰ νὰ κινήσῃ τοὺς μυῶ-
νας τοῦ σώματος οὕτω μᾶλλον ἢ ἄλλως τοῦτο ἐστὶν ἀποτέ-
λεσμα τοῦ ἐνστίκτου τῆς φύσεως, οὐχὶ δὲ αὐτοῦ. Οὐδεὶς δι-
σταγμὸς προσέτι ὅτι ἡ τῆς φύσεως πράξις ἔχει αἰετοπε-
σκοπὸν τῆς, τὸν λόγον τῆς, τὸ αἰτιὸν τῆς μέχρι τῆς τελευ-
ταίας λεπτομερείας τῶν ἐλαχίστων πραγμάτων. Ἡ ἀρχὴ τοῦ
ἀρκοῦντος λόγου, ἣν πᾶν εἰκαίως περιφρονεῖ ὁ Πρίδ, δὲν ὑ-
πόκειται εἰς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν. Ἐναργές ἐστι μόνον ὅτι ἐὰν
ἀνενέγκητε ὁλόκληρον τὴν πράξιν εἰς τὸ ἄτομον ἀντὶ νὰ τὴν
διανείμητε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς φύσεως δύνασθε νὰ εἴπητε
ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἐν τισὶ τῶν μερῶν τῆς δὲν ἔχει αἴτιον.
Δὲν ἔχει αἴτιον, ἀλλ' ὡσαύτως δὲν ἔχει σκοπὸν, δὲν εἶνε ἀ-
ποτέλεσμα τῆς νοήσεως, δὲν ἔχει οὐδένα χαρακτηρὰ τῆς ἐ-
λευθερίας. Ἀπατᾶται ἄρα παραδόξως ὁ θεωρῶν τὴν οὐσιώδη
βάσιν τῆς ἐλευθερίας ἐν τῇ ἀδιαφορίᾳ· ἐξευτελίζει τὴν ἀν-
θρωπίνην ἐλευθερίαν, περιορίζων αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἀθλίου κύ-
κλου τῶν μᾶλλον ἀσῆμων πράξεων τῆς ζωῆς· παρασκευάζει
τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς θείας ἐλευθερίας, ὑποτιθεὶς αὐτὴν τυ-
φλὴν ἢ ἰδιότροπον, ἐπὶ προφάσει τοῦ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀνε-
ξάρτητον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΪΣΚΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΤΑ ΙΠΠΟΤΩΝ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ)

Ὁ βασιλεὺς ἀποχαιρετίζει τὴν βασίλισσαν καὶ ἀποδημεῖ.
Ἡ καλὴ βασίλισσα κάθηται πρὸ τοῦ παραθύρου ἀναμένουσα
τὴν ἐπάνοδόν του. Ἀπὸ τῆς πρωῒας μέχρι τῆς νυκτὸς παρα-
τηρεῖ εἰς τὸ διάστημα μετὰ τὸσαύτης προσηλώσεως, ὥστε ἡ
ὄρασις τῆς ἐξασθενεῖται. Ἀπὸ τοῦ ὄρθρου μέχρι τῆς βαθείας
νυκτὸς δὲν παύει βλέπουσα τὴν πεδιάδα, ἀλλ' ὁ ἀγαπητὸς
τῆς δὲν ἐπανέρχεται, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς βλέπουσι μόνον τὰς
νιφάδας τῆς χιόνος, αἵτινες ἐντὸς ὀλίγου καλύπτουσι τοὺς ἀ-

γρούς ὡς λευκή σινδών. Ἐννέα μῆνες παρέρχονται οὕτω, —καὶ τέλος τὴν νύκτα τῆς προτεραίας τῶν Χριστουγέννων τίκτει θυγάτριον.

Τὴν ἐπιούσαν, λίαν πρωΐ, φθάνει ὁ τόσον ἀνυπομόνως προσμενόμενος ξένος. Ἦρχετο ἐκ τοῦ μακρόθεν. Ἡ καλὴ βασίλισσα τὸν παρετήρησεν ἐπὶ μακρόν, ἐστέναξε βαθέως, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὴν μεγάλην χαρὰν ἀπέθανε τὴν αὐτὴν πρωΐαν, πρὸ τῆς θείας λειτουργίας.

Ἐπὶ μακρόν ὁ βασιλεὺς ἔμεινεν ἀπαρηγόρητος· ἀλλὰ τί ἡ δύνατο νὰ πράξῃ; ἦτο καὶ αὐτὸς ἀσθενὴς θνητὸς, ὡς πᾶς ἄλλος, καὶ μετὰ ἓν ἔτος, ἀφιερωθὲν εἰς τὸ πένθος τῆς μακαρίτιδος, ἐνυμφεύθη ἐκ νέου, ἐπιλήσμων τῆς παρελθούσης εὐτυχίας του. Ἡ νέα βασίλισσα, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, διεκρίνετο ἐπὶ ἐξόχῳ καλλονῇ. Ἦτο βασίλισσα τῶ ὄντι καθ' ὅλα, ὑψηλὴ, ραδιὴ καὶ λευκὴ τὴν ὄψιν, ἀγχινοίας σπανίας, πλήρης προτερημάτων, ἀλλ', ἐν ἀντιθέσει, πείσμων καὶ ζηλότυπος.

Εἶχε λάβει ὡς προῖκα μαγικὸν κάτοπτρον. Τὸ κάτοπτρον τοῦτο εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ ὁμιλῇ, ὡς ἄνθρωπος. Μόνον μετ' αὐτοῦ ἐπεθύμει νὰ διαλέγηται, διότι ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο χαρίεσσα καὶ γλυκεῖα. Μετ' αὐτοῦ ἡστείζετο χαριέντως, καὶ ἐρωτοτροποῦσα τὸ ἡρώτα :

— Εἰπέ μου, μικρὸν καὶ κομψὸν μου κάτοπτρον, ἀλλ' εἰπέ μου ὅλην τὴν ἀλήθειαν—δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ ὡραιότερα τοῦ κόσμου, ἡ λευκότερα, ἡ ροδινωτέρα;

Καὶ τὸ κάτοπτρον τῇ ἀπήντα :

— Εἶσαι ὡραία ἀναμφιβόλως, καὶ σὺ μεταξὺ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου εἶσαι ἡ λευκότερα καὶ ἡ ροδινωτέρα.

Ἡ βασίλισσα ἐρρήγνυτο εἰς γέλωτα, ὕψου τοὺς ὤμους, ἐτόξευε περὶ ἑαυτὴν βλέμματα ἱκανοποιήσεως βρενθυομένη, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐγκατοπτρίζεται μετ' ἀλαζονείας.

Ἐν τούτοις ἡ πριγκήπισσα θυγάτηρ τῆς μακαρίτιδος βασιλίσσης ἀνεπτύσσετο καὶ ἦνθει ἐν χάριτι καὶ καλλονῇ. Ἦτο λευκὴ μετὰ μελανῶν ὀφρύων, καὶ πρὸς τούτοις ἔλαμπε διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς γλυκύτητος τοῦ χαρακτῆρος. Ὅταν δὲ ὁ πατὴρ τῆς ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, εὗρε δι' αὐτὴν ἀμέσως ὡς μνηστῆρα βασιλόπαιδα, τὸν πρίγκηπα Ἐλυσέ. Ὁ διάγγελος τοῦ πρίγκηπος ἀφίκετο, ἵνα ζητήσῃ τὴν χεῖρά της· ἡ αἴτησις ἐγένετο ἀποδεκτὴ—ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὸν λόγον του καὶ παρεχώρησεν ὡς προῖκα εἰς τὴν πριγκήπισσαν κόρην του ἑπτὰ μεγάλας ἐμπορικὰς πόλεις, καὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐπαύλεις.

Ἐμελλον νὰ τελέσωσι τοὺς ἀρραβῶνας· ἡ βασίλισσα στολιζομένη διὰ τὴν ἐορτὴν ἐνώπιον τοῦ μικροῦ αὐτῆς κατόπτρου, ἤρξατο νὰ τὸ ἐρωτᾷ ἐκ νέου :

— Εἰπέ μου, μικρὸν μου κάτοπτρον, τῷ ἔλεγε, δὲν εἶμαι ἐγὼ πάντοτε ἡ ὡραιότερα ὅλων, ἡ λευκότερα, ἡ ροδινωτέρα;

Καὶ τὸ κάτοπτρον ἀπήντα :

— Εἶσαι ἀναντιρρήτως ὡραία, ἀλλ' ἡ νέα πριγκήπισσα εἶναι θελκτικώτερα σου καὶ ροδινωτέρα.

Ἡ βασίλισσα εἰς ταῦτα ἐσκήρτησεν ἐκ θυμοῦ, καὶ ὕψουσα

ἀπειλητικῶς τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα ἐκτύπησε τὸν πόδα τῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Ἀ! μουσαρὲ ψεῦστα, ἀνεφώνησεν. Πῶς τολμᾷς νὰ με ἀπατᾷς οὕτω; Πῶς; ἡ πριγκήπισσα εἶναι δυνατόν νὰ συγκριθῇ πρὸς ἐμέ; θὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν της, καὶ θὰ τὴν τιμωρήσω διὰ τὴν ἀνοησίαν της. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεπτύχῃ τοσοῦτον; Τί τὸ παράδοξον ἐὰν εἶναι λευκὴ; ἡ μήτηρ της ἐν τῇ ἐγκυμοσύνῃ της δὲν ἔπαυσε θεωροῦσα τὴν χιόνα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαμφισβητήσῃ τὰ θέλητρα τῆς βασιλίσσης της! Ἔστω! ὁμολόγησον, ὁμολόγησον ὅτι ἐψεύσθης, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ ὡραιότερα· καὶ ἐὰν διέτρεχον τὴν εὐρείαν ἡμῶν αὐτοκρατορίαν ἢ ὁλόκληρον τὸν κόσμον δὲν θὰ εὗρισκον ἐφάμιλλον ἐμοῦ.

Τὸ μικρὸν ὅμως κάτοπτρον ἀπεκρίθη·

— Ἐν τούτοις ἡ πριγκήπισσα εἶναι θελκτικώτερα σου, λευκότερα, ροδινωτέρα.

Ἡ βασίλισσα τότε, πλήρης μαύρου θυμοῦ, ἔρριψε τὸ κάτοπτρον εἰς τινὰ γωνίαν. Εἶτα προσεκάλεσε τὴν ἀκόλουθόν της καὶ τὴν διέταξε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν πριγκήπισσαν εἰς τὸ βάθος τῶν μεγάλων δασῶν, νὰ τὴν δεσμεύσῃ καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ οὕτως ὑπὸ μεγάλῃν ἐλάτῃν, βορᾶν τῶν πειναλέων λύκων.

Ἐν τούτοις ἡ μυριόφωνος φήμη διατυμπανίζει μετ' ὀλίγον ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως ἐξηφανίσθη. Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ μέλλων του γαμβρὸς εὗρισκονται ἐν ἀπελπισμῷ· ἀλλ' ὁ τελευταῖος δὲν ἠδύνατο ν' ἀντίσχη εἰς τὴν μεγάλην δυστυχίαν. Ἀπευθύνει πρὸς τὸν Θεόν, τοῦ ὁποίου ἐκλιπαρεῖ τὴν ἄρωγὴν, διάπυρον προσευχὴν—κατόπιν σπεύδει νὰ διατρέξῃ τὴν γῆν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἡμίσεως τῆς ψυχῆς του, καλῶν μεγαλοφώνως τὴν ὡραίαν του μνηστήν.

Αὕτη ἐν τούτοις ἐπλανᾶτο εἰς τὰ δάση, καὶ βαδίζουσα πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς παρετήρησε τέλος, μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡώς, μονήρη τινὰ ἔπαυλιν. Ὁ μέγας κύων, ὅστις τὴν ἐφρούρει ἐρρίφθη κατ' αὐτῆς μανιωδῶς ὑλακτῶν, αἰφνης ὅμως μεταβαλὼν ἦθος ἤρξατο νὰ τὴν περισαίνει. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἀφόβως εἰς τὴν αὐλήν. Ἐβασίλευε βαθεῖα σιωπὴ. Ὁ κύων τὴν ἠκολούθει πρὸς καὶ εὐπειθὴς ὡς οἰκείαν.

Ἐγγιζούσης τῆς ὥρας τοῦ δείπνου ἤκουσε καλπασμὸν ἵππων εἰς τὴν αὐλήν. Παρευθὺς εἰσῆλθον ἑπτὰ ἵπποται, ἑπτὰ ὡραῖοι καὶ μακρομύστακες νεανῖαι. Ὁ πρεσβύτερος, ρίπτων βλέμμα περὶ ἑαυτὸν, ἐξεπλάγη διὰ τὴν καθαριότητα καὶ διὰ τὴν καλὴν διευθέτησιν τῶν ἐπαύλει.

Τότε ἡ πριγκήπισσα παρουσιάσθη καὶ πλησιάσασα αὐτοὺς τοὺς ἐχαίρετίσε βαθέως. Ἐζήτησε συγγνώμην ἐρυθριῶσα, διότι ἦλθεν εἰς τὴν κατοικίαν των ἀπρόσκλητος. Ἀμέσως δ' ἀνεγνώρισαν καὶ οἱ ἑπτὰ ἐκ τῆς φωνῆς της καὶ ἐκ τοῦ ἐπιβάλλοντος ἐξωτερικοῦ της ὅτι εἶχον τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶσιν ἐν τῇ κατοικίᾳ των πριγκήπισσαν. Προσέφεραν αὐτῇ τὴν τιμιτικὴν θέσιν, παρέθηκαν τὰ ἐκλεκτώτερα τραγήματα καὶ παρουσίασαν αὐτῇ κύπελλον πλήρες γενναίου οἴνου· ἀλλ' αὕτη οὐδε-

νός ἠθέλησε νὰ ἀπογευθῇ· ἐδέχθη μόνον πλακοῦντα. Αἰσθανομένη δὲ μέγαν κάματον ἐζήτησε τὴν ἀδελφὴν νὰ ἀποσυρθῇ. Πάντες τότε συνώδευσαν αὐτὴν εἰς ὠραῖον δωμάτιον, πλουσίως διακεκοσμημένον, ἵνα ἀναπαυθῇ.

Οἱ ἐπτὰ ἀδελφοὶ κατελήφθησαν ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς αὐτὴν πάθους. Πρωῖαν τινὰ παρουσιάσθησαν πάντες ἐνώπιον αὐτῆς. Ὁ πρεσβύτερος ἔλαβεν ἀμέσως τὸν λόγον. Νέα κόρη, λέγει αὐτῇ, γνωρίζεις ὅτι εἶσαι ἀδελφὴ δι' ἡμᾶς; Εἴμεθα ἐπτὰ, καὶ οἱ ἐπτὰ σὲ ἀγαπῶμεν. Πάντες θὰ σὲ ἐποθοῦμεν διὰ σύζυγον, τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν· σὲ καθικετεύομεν λοιπὸν δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐπαναφέρῃς τὴν εἰρήνην μεταξὺ ἡμῶν, — ἐκλεξόν· γενοῦ σύζυγος ἐνὸς ἐξ ἡμῶν, καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς θὰ εἶσαι ἀφωσιωμένη ἀδελφὴ. Ἀλλὰ πῶς; σιωπᾶς; διατί δὲν ἀποκρίνεται; πρὸς τί ἡ σιγὴ αὕτη; Κατὰ τύχην ἄρα γε δὲν σὲ εὐαρεστεῖ ἡ αἵτησίς μας ἢ νομίζεις ἡμᾶς ἀναξίους, ὥστε νὰ ἀξιῶμεν τὴν χειρὰ σου;

— ὦ! ὠραῖοί μου ἱππῶται! ὦ! προσφιλέστατοι ἀδελφοί μου! τοῖς ἀποκρίνεται ἡ πριγκήπισσα. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω, — οὐδένα ἐξ ὑμῶν προτιμῶ πλειότερον τοῦ ἄλλου. Εἴθε ὅλοι γενηαῖοι καὶ εὐγενεῖς, σᾶς ἀγαπῶ ὅλους ἐκ βάθους καρδίας, εἶμαι ὅμως προσδεδεμένη πρὸς ἄλλον. Ὁρκίσθηται εἰς τὸν πρίγκηπα Ἐλυσέ, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἀνήκω.

Οἱ ἀδελφοὶ ἔμειναν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν σιγηλοὶ καὶ ἐκπεπληγμένοι.

— Συγχώρησον, ἐπανάλαβεν ὁ πρεσβύτερος. Ἐὰν ἔχῃ οὕτω δὲν θὰ σοὶ ὁμιλήσωμεν ἐπὶ πλέον. Ἀλλως τε δὲν ὑπάρχει τι προσβλητικόν.

— Δὲν δυσηρεστήτην, ἀπήντησε χαμηλοφώνως, καὶ δὲν πταίω ἐγώ, διότι, μὴ οὐσα πλέον ἐλευθέρα, δὲν ἠδυνήτην νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον ἕνα ἐξ ὑμῶν.

Οἱ ἐπτὰ ἱππῶται τὴν ἐχαιρέτισαν βαθέως καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἐν σιγῇ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐπανάλαβον τὴν προτέραν τακτικὴν τοῦ βίου των· οὐδεμίαν πλέον ἀντιζηλία ἐτάρασσε τὴν μεταξὺ αὐτῶν κατασταῶσαν εἰρήνην.

Ἐν τούτοις ἡ μοχθηρὰ βασίλισσα διελογίζετο ἀκόμη τὴν ὠραίαν ἡμῶν πριγκήπισσαν, καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὴν μισῇ, εἰ καὶ δὲν ἐπίστευεν αὐτὴν ζῶσαν. Ἦτο μάλιστα λίαν παρωργισμένη κατὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς κατόπτρου, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε πλέον νὰ συμβουλευθῇ. Τέλος ἡμέραν τινὰ εὕρισκομένη ἐν εὐθυμίᾳ, καὶ παρὰ τὸ σύννητος ἀπληστος φιλοφρονήσεων, ἐξηγαγεν αὐτὸ τῆς γωνίας, εἰς ἣν τὸ εἶχε ρίψῃ· ἐγκατοπτριζομένη δὲ μετ' αὐταρσεκείας καὶ βρενθυομένη πρὸ αὐτοῦ, τῷ λέγει μετὰ μειδιάματος φιλαρέσκου·

— Καλὴν ἡμέραν, μικρόν μου κάτοπτρον, εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶμαι πάντοτε ἡ ὠραιότερα, ἡ λευκοτέρα, ἡ ριδινωτέρα;

Καὶ τὸ κάτοπτρον τῇ ἀπεκρίθη·

— Εἴσαι ἀναμφιβόλως ὠραία, ἀλλ' ἐντὸς τῶν μεγάλων

δασῶν μεταξὺ ἐπτὰ ἱπποτῶν κρύπτεται κοσμία νεάνις, καὶ ζῇ ἐκεῖ ἀπέραντον βίον. Ἡ νεάνις λοιπὸν αὕτη εἶναι ὠραιότερα σοῦ.

Ἡ βασίλισσα τότε ἐξάλλος προσεκάλεσε τὴν ἀκόλουθόν της. — Τί ἐπραξας; πῶς ἐτόλμησες νὰ μὲ ἀπατήσης; ἀνέκραξεν ὠχρὰ ἐξ ὀργῆς.

Ἡ ἀκόλουθος ὡμολόγησε τὸ πᾶν λεπτομερῶς.

Ἡ μοχθηρὰ βασίλισσα ἐξερράγη εἰς ἀπειλάς, καὶ ὠρκίσθη ν' ἀπωλέσῃ μᾶλλον τὴν ζωὴν της ἢ νὰ ἀφήσῃ τὴν ἀντιζηλὸν της ἐν τῇ ζωῇ.

Πρωῖαν τινὰ ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα ἀναμένουσα τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς ἐκλωθε σύννους πρὸ τοῦ παραθύρου της. Αἶφνης διετάραξαν τὰς σκέψεις της αἱ μανιώδεις ὕλακαὶ τοῦ φρουροῦντος κυνός. Προσβλέψασα ἀμέσως εἰς τὴν αὐλήν, παρετήρησε γηραιὰν καλογραῖαν, φέρουσαν μεγάλην ράβδον καὶ ὑπερασπιζομένην κατὰ τοῦ κυνός.

— Περίμενε, καλὴ μου γραῖα, περίμενε, ἐφώναξεν ἡ πριγκήπισσα, θὰ ἔλθω ἀμέσως νὰ τὸν περιορίσω καὶ νὰ σὲ ἐλεήσω.

— ὦ! ὠραία μου κόρη! ἀπήντησεν ἡ καλογραῖα, θὰ μὲ καταφάγῃ, δὲν δύναμαι νὰ ἀπαλλαχθῶ τοῦτου. Κατάβα ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὸν καθησυχᾷς.

Ἡ πριγκήπισσα λαμβάνει τεμάχιον ἄρτου διὰ τὴν γραῖαν καὶ κατέρχεται τὰς βαθμίδας τῆς ὑπαίθρου κλίμακος· ὁ κύων ὅμως, οὐτινος αἱ ὕλακαὶ ἐπολλαπλασιάζοντο ρίπτεται, εἰς τοὺς πόδας της καὶ τὴν ἐμποδίζει νὰ προχωρήσῃ. Ἐφάνετο μᾶλλον ἐξηγριωμένος καὶ κακὸς κατὰ τῆς ἐπαίτιδος, καὶ καθίστατο κατ' αὐτῆς θηριώδης.

— Τί τῷ συμβαίνει; ἐκραξεν ἡ πριγκήπισσα· μὴ δυναμένη δὲ νὰ προχωρήσῃ, ἔρριξε τὸν ἄρτον εἰς τὴν γραῖαν.

— Εὐχαριστῶ, λέγει αὕτη. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸν ἀνταποδῶσιν καὶ νὰ σὲ εὐλογῇ· ἀλλὰ θὰ σοὶ δώσω καὶ ἐγὼ κἄτι τι.

Ἐρριψε δὲ καὶ αὕτη μῆλον περιχύρσον ὥριμον καὶ τόσον ὁπῶδες ὥστε ὁ κυνὸς ἐφάνετο οἰνοεῖ ἀναβλύζων. Ὁ κύων σκιρτήσας ἤρξατο πάλιν νὰ ὠρύηται· ἡ βασίλισσα ὅμως κατῳρῆσε νὰ ὑφαρπάσῃ τὸ μῆλον.

— Φάγε το ὠραία μου κόρη, διὰ νὰ ἀποδιώξῃς τὴν μελαγχολίαν, λέγει ἡ γηραιὰ ἐπαίτις.

Χαιρετίζει τὴν ὠραίαν κόρην καὶ ἀφανίζεται. Ἡ πριγκήπισσα ἀνέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ὁ κύων τὴν ἀκολουθεῖ ἀδιακόπως. Τὴν παρατηρεῖ διὰ τῶν εὐφυῶν ὁμμάτων του, ὥσει ἐλυπεῖτο αὐτὴν, καὶ ὠρύεται θρηνηδῶς. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐμερίμνα ὅπως τὴν ἐμβάλλει εἰς δυσπιστίαν διὰ τὸ δῶρον τῆς ἐπαίτιδος.

— Ἠσύχασε, τοῦ λέγει ἡ πριγκήπισσα, θωπεύουσα αὐτόν· τί ἔχεις λοιπὸν σήμερον;

Ἐπανέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵσταται ἐκ νέου πρὸ τοῦ παραθύρου, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἡλακάτην, ἀναμένουσα τοὺς οἰκοδεσπότας. Κλώθουσα παρατηρεῖ πάντοτε τὸ μῆλον, τὸ ὁποῖον ἦτο τόσον ἀρωματῶδες καὶ δροσερόν, τόσον χρυσίζον καὶ ὥριμον, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο πεπληρωμένον μέλι-

τος, καὶ τόσον διαφανές, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ διΐδῃ τὰ γίγαρτα. Λαμβάνει τὸν ὥραιον καρπὸν διὰ τῶν κομφῶν αὐτῆς δακτύλων, τὸν πλησιάζει εἰς τὰ ἐρυθρὰ αὐτῆς χεῖλη, δάκνει ἐλαφρῶς διὰ τῶν λευκῶν αὐτῆς ὀδόντων, καὶ τρώγει μικρὸν τεμάχιον. Πάραυτα ἡ ἀγνὴ κόρη κλονίζεται, ἡ ἀναπνοή της διακόπτεται, καταπίπτουσιν οἱ λευκοὶ βραχίονές της, τὸ μῆλον διεκπίπτει τῶν χειρῶν της, ἐπισκοτίζονται οἱ ὀφθαλμοὶ της, κλίνει πρὸ τῶν ἱερῶν εἰκόνων, καὶ μένει οὕτω σιωπηρὰ καὶ ἀκίνητος.

Ἐντούτοις οἱ ἐπτὰ ἱππῶται ἐπέστρεφον οἰκαδὲ ἀμέριμνοι καὶ ὑπερήφανοι, κατόπιν λαμπροῦ ἀνδραγαθήματος ὅπου πρὸ ὀλίγου διεκρίθησαν. Ὁ κύων ὅστις ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν των ρίπτεται πρὸ αὐτῶν ὠρούμενος γοερῶς. Εἶτα τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς στρεφόμενος διαρκῶς πρὸς αὐτοὺς, ὥσπερ τοὺς προσεκάλει νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Τί διέτρεξε; ἠρώτησαν οἱ ἐπτὰ ἀδελφοὶ — μήπως συνέβη δυστύχημά τι; Ἦκολούθουν τὸν κύνα, καλπάζοντες. Φθάναντες εἰς τὴν αὐλὴν βλέπουν τὸν πιστὸν αὐτῶν κύνα ἐφορμῶντα ἐπὶ τοῦ μῆλου, ὅπερ εὕρισκετο χαμαὶ, καταβροχθίζοντα αὐτό, καὶ πίπτοντα παρευθὺς νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν των.

Προφανῶς ὁ καρπὸς οὗτος ἦτο κεκορεσμένος δηλητηρίου δριμύως.

Ἐν τούτοις ἔθηκαν τὴν πριγκήπισσαν ἐντὸς κρυστάλλινου φερέτρου, καὶ ἐξήπλωσαν ἐκεῖ τὸ ὥραιον αὐτῆς σῶμα. Περὶ τὸ μεσονύκτιον μετέφερον αὐτὴν εἰς ἔρημον ὄρος, καὶ ἐξήρτησαν αὐτὴν διὰ σιδηρῶν ἀλύσεων ἐντὸς σπηλαίου ἀπὸ ἐξ μεγάλων στύλων οὓς περιέβαλον διὰ κιγκλιδώματος.

Ποῦ εὕρισκετο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πρίγκηψ Ἑλυσέ; Περιέτρεχε τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς μνηστῆς του.

Ἀπελπισθεὶς τότε νὰ ἐπιτύχῃ τι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὁ πρίγκηψ διανοεῖται νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν ἥλιον.

— Ὡραῖε ἥλιε, ὅστις μᾶς φωτίζεις; τῷ λέγει. Διατρέχεις καθ' ὅλον τὸ ἔτος τὸν οὐρανόν, συζευγνύεις τὸν χειμῶνα μετὰ τοῦ θερποῦ ἔαρος, μᾶς βλέπεις ὅλους, καὶ ἡμεῖς ὅλοι βαδίζομεν ὑπὸ σέ. Εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ, μήπως εἶδές που τὴν ὥραιάν μου πριγκήπισσαν; Εἴμαι ὁ μνηστήρ της.

— Φίλε μου, ἀποκρίνεται αὐτῷ ὁ φαινὸς ἥλιος. Οὐδαμῶς εἶδον τὴν πριγκήπισσαν. Τίς οἶδε ἐὰν ἀκόμη εὕρισκῃται μετὰ τῶν ζώντων. Ἴσως ὅμως ἡ σελήνη, ἡ γείτων μου, τὴν συνήντησέ που ἢ παρετήρησέν που τὰ ἔχνη της.

Ὁ πρίγκηψ Ἑλυσέ βαρυαλγὴς ἀνέμενε τὴν ζοφερὰν νύκτα. Καὶ μόλις ἡ σελήνη ἤρξατο ν' ἀναφαίνεται ἠρώτησε ταύτην δι' ἰκέτιδος φωνῆς.

— Σελήνη, ὦ! σελήνη, γλυκεῖά μου φίλη! μικρὸν χρυσοῦν κέρας, ἐπιτέλλεις ἐντὸς τοῦ βαθέως σκότους, μᾶς φωτίζεις διὰ τῶν λαμπρῶν σου ὀφθαλμῶν, οἱ δὲ ἀστέρες οἱ σύνοδοί σου σὲ

προσβλέπουσιν ἐρωτικῶς. Εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ, μήπως εἶδές που τὴν ὥραιάν μου πριγκήπισσαν; Εἴμαι ὁ μνηστήρ της.

— Φίλε μου, τῷ λέγει ἡ φωτεινὴ σελήνη, δὲν εἶδον τὴν πριγκήπισσαν, δὲν φρουρῶ καθ' ὅλας τὰς νύκτας. Βεβαίως ὅμως δὲν τὴν εἶδον ὅταν ἐξηφανίσθη.

Ἄ! ὅποιον δυστύχημα! ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ.

Καὶ ἡ ὥραία σελήνη ἐξηκολούθησεν.

— Ἀλλὰ πρόσμενον ὀλίγον, ἴσως ὁ ἄνεμος σοὶ δώσῃ περισσότεράς πληροφορίας ἀπὸ ἐμέ· ἐν τούτοις ὅμως μὴ λυπεῖσαι πολὺ.

Ὁ Ἑλυσέ, χωρὶς εἰσέτι νὰ ἀπωλέσῃ τὸ θάρρος, ἔσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀνέμου, καὶ ὅτε τὸν συνήντησε τὸν ἐπηρώτησεν οὕτω:

— ὦ! ἄνεμε, εἶσαι ἰσχυρὸς· σκορπίζονται πρὸ τῆς βίας σου τὰ νέφη, διακυμαίνεις τὴν κυανὴν θάλασσαν, τρέχεις παντοῦ ἐλευθέρως, οὐδὲν καὶ οὐδένα φοβεῖσαι πλὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοῦ Παντοκράτορος. Εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ, μήπως εἶδές που τὴν ὥραιάν μου πριγκήπισσαν; Εἴμαι ὁ μνηστήρ της.

— Παρατήρησον ἐντεῦθεν λέγει ὁ ὀρμητικὸς ἄνεμος, ἐκεῖ ὅπισθεν τῆς ἀργυρᾶς ἐκείνης πηγῆς εὕρσκεται ὄρος ὑψηλόν· ἐκεῖ θὰ εὕρῃς σπήλαιον βαθύ, καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ζοφεροῦ τούτου σπηλαίου λικνίζεται ἐπὶ τῶν ἀλύσεων μεταξύ ἐξ στύλων φέρετρον κρυστάλλινον. Οὐδὲν ἔχνος ἀνθρωπίνων βημάτων καταδεικνύει τὸ ἔρημον τοῦτο μέρος. Ἐντὸς τοῦ φερέτρου τούτου ἀναπαύεται ἡ μελλόνυμφός σου.

Ὁ ὀρμητικὸς ἄνεμος ἔδραμε μακρὰν, ἐγκαταλείψας τεθλιμμένον τὸν ἀτυχὲ πρίγκηπα. Ἐπορεύθη, τὴν καρδίαν συντετριμμένος, πρὸς τὸ ὑποδειχθέν ἔρημον μέρος διὰ νὰ ἐπανίδῃ τελευταῖον τὴν ὥραιάν αὐτοῦ πριγκήπισσαν. Βαδίζει πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ φθάνει τέλος εἰς ἀπόκρημον ὄρος. Περὶ αὐτὸν τὸ πᾶν εἶναι ἔρημον καὶ ἄγονον. Ἐπὶ τέλους βλέπει τὸ σπήλαιον καὶ διευθύνεται ἐσπευσμένως πρὸς αὐτό. Ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ ζόφου, ἀνακαλύπτει τὸ κρυστάλλινον φέρετρον τὸ ὅποιον αἰωρεῖται ἐπὶ τῶν ἀλύσεων, καὶ ἐντὸς τοῦ διαφεγούτος τούτου φερέτρου ἡ ὥραία πριγκήπισσα κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου. Τότε βιαίως ἐφορμᾷ καὶ ρίπτεται ἐπ' αὐτῆς. Τὸ φέρετρον θραύεται, καὶ αἶφνης, ὦ τοῦ θαύματος! ἡ νεᾶνις ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Παρατηρεῖ περὶ ἐαυτὴν ἐκπεπληγμένη καὶ στενάζει:

Ἄ! πόσον διήρκεσεν ὁ ὕπνος μου!

Ἐγείρεται ἀναγινώριζει τὸν μνηστῆρά της, ἐκπέμπει κραυγὴν, καὶ ἐκρήγνυνται εἰς λυγμούς.

Λαμβάνει ταύτην εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὴν μεταφέρει εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἀνταλλάσσουν ἡδέως καὶ ἀτελευτήτους λόγους, καὶ τοιοιτοτρόπως ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ κακὴ μητρυιὰ, μὴ γνωρίζουσα πῶς νὰ φαιδρύνῃ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της, μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ μικροῦ αὐτῆς κατόπτρου ἵνα συνομιλήσῃ ἐπὶ στιγμὴν μετ' αὐτοῦ;

— Δέν εἶμαι ἐγὼ ἡ ὥραιωτέρα; τῷ λέγει.

Καὶ τὸ κάτοπτρον ἀποκρίνεται.

— Εἶσαι ἀναντιρρήτως ὥραία, ἀλλ' ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα εἶναι ἡ ὥραιωτέρα ὄλων, ἡ λευκωτέρα, ἡ ροδινωτέρα.

Ἡ κακὴ μητρυιὰ θραύει ἐξ ὀργῆς τὸ μηχανικὸν κάτοπτρόν της.

Οἱ μελλονύμφοι εἰσέρχοντο τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ ἐκπληξὶς αὐτῆς ὁπότεν εἶδεν ἀμφοτέρους ἦτο τοσαύτη ὥστε τὴν ἐπιούσαν ἀπεβίωσε.

Ὁ θάνατος αὐτῆς δὲν ἐπεβράδυνεν ἐν τούτοις τὸν γάμον τοῦ Ἑλυσέ μετὰ τῆς πριγκηπίσσης, καὶ οὐδέποτε ἀφ' οὗτου ὑπάρχει ὁ κόσμος εἶδε τις παρομοίαν ἐορτήν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρευρέθη καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῇ, καὶ ἐμεθύσθη ἐκ χαρᾶς καὶ ὑδρομέλιτος.

N. I. Δ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Στρατήγημα ἱατρικόν. Ἡμέραν τινα ὁ ἥθοποιὸς Simpson ἦτο ἀσθενής. Ὁ ἱατρός αὐτοῦ C. Ashley ἀνέγραψεν αὐτῷ φάρμακόν τι ὅπερ ἤρνεϊτο καθ' ὁλοκληρίαν νὰ λάβῃ. Ὁ λίαν πνευματώδης ἱατρός διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸν πάσχοντά του, ἤναγκάσθη νὰ ἐπινοήσῃ τὸ ἐξῆς ἀλλόκοτον στρατήγημα.

Ὁ Harry Simpson παρίστανεν ἐν τινι δράματι, ἐν ᾧ ἦτο καταδεδεικασμένος νὰ πῇ τὸ δηλητήριο ἐν τῇ φυλακῇ του. Αἶφνης καταλαμβάνεται ὑπὸ τρόμου ἰδὼν ὅτι τὸ ποτήριον ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ἦτο πλήρες ἐλαίου τοῦ ἥπατος τοῦ ὀνίσκου ἀντὶ οἴνου τοῦ Porto.

Ἡ ἀμηχανία του ἦτο μεγίστη. Ὁ ποιητὴς τοῦ δράματος εἶχε συμφωνήσει οὕτως εἰπεῖν μετὰ τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἥθοποιός, ἀπαγγέλων μάλιστα κατάλληλον περικοπὴν, ἦτο ἡναγκασμένος νὰ δείξῃ τὸ κύπελλον κενὸν εἰς τοὺς δημίους.

Ὁ Harry Simpson ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κατέπιε τὸ ἀηδέστατον φάρμακον.

«Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ». λέγει ὁ δραματιστής.

Καὶ τῷ ὄντι ἐξεδικήθη. Ἀπεβίωσε χωρὶς νὰ ἐξωφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἱατροῦ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΦΥΓΗΣ

Ἐπρεπε νὰ μὴ μοῦ φύγῃς, καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς μόνο
Νὰ στενάξω καὶ νὰ κλαίω μὲς τῇ νυκτοσκοτιδιᾷ,
Νὰ περνώ γιὰ σέ, κυρά μου, τόση λύπη, τόσον πόνο
Καὶ σὰν ἔρχωμ' ἐδωπέρα νὰ μοῦ καίετ' ἡ καρδιά.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ . . .

ΣΤΟ ΜΙΣΕΜΟ ΤΗΣ

Πᾶψε, ὡς πότε, θάλασσα,
τὰ βογκητά σου; πᾶψε,
'σύχασ' ἐδῶ στὴν ἐρημιὰ
καὶ κύτταξέ με· κλᾶψε.

Βογκᾶς! . . . τὸ μετανόησες;
γιατὶ βαρεῖς στενάζεις;
τὰ σπλάγχνα μου ἀλύπητα
χωρὶς νὰ θές μοῦ σφάξεις.

Τί κλαῖς; μοῦ 'πῆρες ἀσπλάγχνη
εἰς τὸν ἄφρό σου ἀπάνω
τὸ φῶς μου . . . Πές χωρὶς καρδία
στὸν κόσμον τί νὰ κάνω;

Μῶφυγε! Πά' ἡ ἀγάπη μου
μακρὰ σέ ξένα μέρη!
πῶς τρελλαινόμενον, πέθαινα,
ποιὸς ξέρε; κί' ἂν τὸ ξέρῃ;

Ποιὸς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ πῇ!
ποιὰ γλώσσα νὰ 'ξηγήσῃ
σὰν ἔβλεπά την τ' ἔβλεπα
καὶ νὰ τὸ ξεστομίσῃ;

Πέτετο τότε σεῖς, βουνά,
ἐρμιαῖς, νερά 'κρογιάλι,
ποῦ τὴν ἀγάπη μ' ἔκραξα
τὴ νύχτ' ἀγάλε· γάλι.

Πέτο, ἀγέρι δροσερό,
'πέτο γλυκιά Σελήνη,
πῶς ἡ ψυχὴ της βάσταξε
καὶ σκοτεινὸ μ' ἀφίνει!

Πρόφθασε, 'πέ της θάλασσα,
ποῦ φεύγει, θὰ γυρίσῃ;
πῶς 'μπόρεσε, μὲ τί καρδιά
καρδὶ' ἄλλῃ νὰ χωρίσῃ;

Ἄς μ' ἄφινε φύλλο μερτιάς
ἐνθύμησι κ' ἐλπίδα . . .

.
. Θαρρῶ πῶς βλέπω τὰ χρυσὰ
μαλλιά της στὴν ἀχτίδα.

Τοῦ Φεγγαριοῦ, στὸ γαλανὸ
γιαλὸ ποῦ λαμπυρίζει,
τὸ μάτι της, ποῦ σὰ φτερό
τοῦ κοσσυφοῦ μαυρίζει.

Μές' τὸν ἄφρό σου, θάλασσα,
ξανοίγω, λές, τὸ σῶμα·
μές' 'ς τὰ μαργαριτάρια σου,
κοράλλια, 'κεῖ τὸ στόμα! . . .

Τρέξε, καυμένη θάλασσα,
καὶ φέρε μοῦ τὴν 'πίσω·
κάποιος μοῦ λέει: «τὴν αὐγὴ
'σ' ἐρμιά θὰ ξεψυχήσω . . .».

Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ